

Mitt lett volna, ha...

50 évvel a második világháború után egy floridai baráti összejövetele felvetődött egy sokakat ma is izgató kérdés a csendőrségről, amely a „közbiztonsági szolgálat ellátására rendelt katonailag szervezett őrtestület volt és amelynek a működési területén a személy- és vagyonbiztonság megóvása volt a feladata.” „Valahogy nehéz megérteni” – vetette fel az egyik jelenlevő- „hogyan az ezeket a feladatokat ellátni rendelt őrs vagy járőr hogyan vehetett volna részt olyan eljárások végrehajtásában, amelyek a személyi és vagyoni biztonság semmibe vételével egy magyar állampolgár megkárosodását vagy éppen életveszélyét jelentették.” Barátunk egy minden magyar csendőr fejében és lelkében is feltornyosuló kérdésre tapintott rá: Hogyan lehetett a személy és közbiztonság megőrzésére felesküdt csendőrt a zsidók gyűjtőtáborba való bekísérésére kényszeríteni?

A válaszom tragikusan egyszerű: A testület vaskézelésével felhasználásával!

Barátaim! Tudjátok, hogy a csendőr szolgálati eljárásának oroszlanrész a feljelentett, vagy észlelt bűncselekmények felderítését célozta, de volt olyan ún. „felszólított szolgálat” is, amely a felhívási vagy megkeresési joggal bíró hatóságok és hatósági személyek közvetlen jogkörét képezte. Kik voltak jogosultak a csendőrörsöket és járőröket közvetlen felhívás útján igénybe venni?

- az illetékes kormánybiztos
- a vármegye alispánja és az ő helyettese
- a királyi bíróságok
- a kir. ügyészségek elnökei és azok helyettesei
- vizsgálóbírák, kiküldött bírák és kir. ügyészek
- az illetékes járás főszolgabírája és annak helyettese
- a m. kir. rendőrség főkapitánya és rendőrhatalóságok
- közigazgatási hatóságok

Hogy a felsorolt hivatalok és a meghatalmazott személyek intézkedései mit jelentettek a gyakorlatban, azt csak az tudhatja, aki sokszor naponta tett eleget a fenti jogosult hatósági személyek „felszólításának,” hisz a városok belterületén elkövetett bűncselekmények elkövetőinek nagy része a falvakban bújt el „lehűlni” hagyni vétségüket, vagy bűneiket.

Ezzel érünk el a sarkalatos kérdéshez, hogy a „felszólított szolgálat” jogosult és felhatalmazott igénylői mennyiben éltek, vagy éltek vissza azokkal a csendőri eljárást igénylő szolgálatokkal, amelyek a magyar zsidóság nagy részének személyi tragédiájához vezettek.

A tisztánlátáshoz azt előre kell bocsájtani, hogy öt éves szolgálatom alatt nem fordult elő egyetlen olyan eset sem, amelyben zsidóellenes érzés lett volna észlelhető a csendőrök részéről. Valamint biztos az is, hogy nemigen volt olyan őrs, ahol a zsidók éber és értékes tisztánlátása és hazaszeretete nem segítette a csendőrt tanácsal és véleménnyel az ún. „besúgó” szolgálatban (lásd a SZUT mellékelt idevonatkozó paragrafusait a „Besúgók alkalmazásáról” ez írás végén).

Aki meg akarja tudni a valóságot a "Csendőr Holocaust" történelméről, kísérelje meg saját józanságát és válaszát keresni az alábbi egyszerű kérdésre: Német megszállás nélkül lett volna-e Magyarországon zsidó holocaust, és elképzelhető-e, hogy vitathatatlanul értékes és teljes jogú állampolgárok szenvedtek volna-e büntetést "általánosított" kollektív alapon?

Aki azt hiszi, hogy a csendőrség még a német megszállás előtt megkülönböztetett hátrányos eljárást gyakorolt a zsidók ellen, mondjon és bizonyítson akár csak egyetlen esetet is, amikor a csendőr-járőr bűncselekmény elkövetésének nyomozása kivételével az eljárás magyar állampolgár ellen, csupán azért, mert az katolikus, protestáns, vagy zsidó volt.

A hitleri téboly megkísérelte elhitetni a világgal, hogy minden állami fejlődésnek és jólétnek akadályozói a zsidók, akik faji és vallási feljebbvalóságuk hitében öntelt hivalkózással nemcsak lenézik a "gojokat", de vezetésre alkalmatlanoknak, sőt képteleneknek tartják azokat.

Ez a szélsőséges és szégyenletes felfogás *soha* nem befolyásolta a magyar rend és biztonság őrzőit, s a bűncselekmény elkövetőinek faji, vagy vallási hovatartozása *soha* nem volt indoka a nyomozásuknak.

A csendőrök ellen felhozott "summás ítélet" valódi okát keresve eljutunk egy örökre szégyenteljes valósághoz, amit legdrasztikusabban az ismert közmondás illusztrál: "Fejétől bűdösödik a hal".

Igen, a magyar csendőrség felhasználása olyan célra, amelyre nem volt sem felállítva és létesítve, sem kiképezve, sem előkészítve, a magyar vezetés felelőtlenségének a bizonyítéka és olyan történelmi katasztrófának előidézője lett, amely szégyenteljes marad örökre. A „hungarista”-láz semmit nem változtatott a csendőrség szolgálati fellépésén s az állami és társadalmi rend felforgatását drasztikus német beavatkozás nélkül lehetetlen lett volna hazánkban véghezvinni.

Hogy végre tárgyilagos megállapítás eredményeként eljussunk a csendőr testületet sújtott halálos ítélet helyes bírálatához, helyezük magunkat a csendőr őrsparancsnokok, járőrvezetők és járőrtársak helyébe. Az a tény, hogy a csendőrség szervezeti tagozódásával kapcsolatos rendelkezések világosan a belügyminiszter és honvédelmi miniszter parancsnoksága és vezetése alá tartoztak, teszi érthetővé a csendőr felügyelőnek és kerületi parancsnokoknak az előjáróiktól való függőségét. Mikor a német megszállók érdeke és célja a "zsidótlanítás" gonosztettét Magyarországon is folytatni akarta, csupán a belügyminiszter és a honvédelmi-miniszter leváltását kellett kikényszeríteni, s a többi ment magától.

A történelem gyászkeretes borzalmainak akaratlan résztvevői lettek a csendőrök, akik a "felszólított szolgálat" félrehasznált alkalmazásának lettek áldozatai.

Ez a katonailag szervezett őrtestület felállítása óta **kizárólag** öntevékenységre alapított és végzett szolgálathoz volt rendszeresítve és hozzászokva. A nyomozások 90%-a a feljelentések, panaszok és vádak következménye volt. A “felszólított szolgálat” nélkül a zsidók elleni eljárás soha nem történhetett volna meg.

Azt, hogy a hatóságok mily mértékben tudták, vagy használták a polgárok vallási hovatartozását, a csendőr őrök nem kérdezték, így nem is tudták. Az pedig, hogy minden őrparancsnok és járőrvezető rendelkezett “besúgókkal”, a megfigyelés és értesülés szempontjából volt szükséges, amelynek fontosságát megérthetjük a SZUT mellékelt idevágó paragrafusából.

Ha azt kérdezték, hogy miként történt a zsidóknak házaikból, üzleteikből és szomszédaik közösségéből való eltávolítása és őrizetbevétele, azt képtelen vagyok elmondani, mert ilyen szolgálati fellépésnek sem tanúja, sem elrendelője nem voltam. Hogy ki adta a címeket, arra a Braham könyvben feltárt és “bevált módszerekből” következtethetünk, mint például élelmiszereknek és háztartási szükségleteknek kiosztása, amely módszerek a német zsidók ellen eredményesek voltak.

A zsidó vallású BRAHAM, neves New York-beli egyetemi tanár által irt rendkívül értékes szakszerű dokumentum segítségével felelevenitem azon adatokat, amelyek világosan szolgáltatják a történet események sorrendjét:

1944.

Március 19 Német csapatok megszállják Magyarországot, Eichmann “Sonder” kommandója elrendeli a zsidó vezetők gyűlésre való jelentkezését.

Március 20 A zsidó vezetők (Jewish Council) parancsot kapnak a zsidóság képviselőitére.

Március 21 A nyolctagú “Zsidó Tanács” Stem Samut választja elnöknek.

Március 22 Stem Samu esküt tesz a vezetői szolgálatra.

Március 23 A Zsidó Tanács első felszólítása a magyarországi zsidókhoz.

Március 24 Roosevelt Elnök felhívást intéz a magyar zsidókhoz.

Március 28 A német Krumej gyűlést tart a budapesti és vidéki zsidó vezetőkkel. -Baky László leváltja Gergelyt a belügyminiszteri állásából.

Március 29 A Sztójay kormány zsidóellenes rendelkezéseket ad ki, s elrendeli a “Dávid-csillag” viselését a zsidók részére.

Március 31 A Zsidó “Központi Vezetőségi Tanács” számos Eichmanni utasításra kap felszólítást.

Április 1 Felvidék és Észak-Erdély katonai hadműveleti területté nyívanul.

Április 3 Amerikai légitámadás Budapest ellen.

Április 5 A “Sárga csillag” viselése ellenőriztette és kötelezővé vált.

Április 6 A Zsidó Tanács nyugalomra és engedelmességre hívja fel hitsorsosait.

Április 7 Baky, Ende és Tölgyesi csendőr ezredek megtárgyalják a VIII. keület (Kassa, és környéke) zsidótlantását.

Április 9 Hitler elhatározza 100 000 zsidó alkalmazását földalatti gyáraikban.

Április 11 Ende kinevezése belügyminiszternek és a zsidó ügyek vezetőjének.

Április 12 Gyűlés Munkácson; Ravasz püspök Horthynál apellál.

Április 16 Észak-Kárpát zsidó lakossága törvényellenesen gettózva.

Április 19 A Sztójay kormány új Zsidó Tanácsot állít fel.

A szinte naponkint tartott tanácskozások minden lehetőség megkísérlése után a május 9-én megtartott Munkácsi konferencia döntéseivel a zsidók tragikus sorsának bekövetkezését feltartóztatatlanná tette. (A Brahmam könyvben részletesen felsorolt lépésekkel egy történelmi esemény szomorú történetét követhetjük nyomon).

S most tegyünk fel egy pár kérdést, amely segít a helyzet helyesebb megítélésében.

Első kérdés: MI LETT VOLNA, HA... a zsidók úgy illeszkedtek volna bele az országok társadalmi rendjébe, mint a többi vallású és fajú állampolgár?

A válasz azért egyszerű, mert Magyarországon egyenlők lettek volna a katolikus, protestáns, görögkeleti, mohamedán, brahman, buddhista, stb. vallásbeliekkel és felekezetbeliekkel. Mint ahogy senki nem hallott Magyarországon vallásüldözésről, ugyanúgy elképzelhetetlen volt bármely más engedélyezett és bevett társadalmi egyesület üldözése is. Az egyenlőség természetesen nem akadályozott volna meg minden társadalmi vetélkedést, de az a nemzetek viszonylatában nem lehetett volna olyan támadóan ellenséges, hogy fegyveres beavatkozást okozhatott volna.

Második kérdés: MI LETT VOLNA, HA... a magyar hadsereg és a zsidóság befolyása fegyveres ellenállást tanúsít a megszálló német támadás megállítására, s a jóhiszemű Horthy Kormányzó nem hagyja magát félrevezettetni a ravasz zsidógyűlölő Hitler által?

A válasz erre is nagyon egyszerű. Országunk az azonnali német támadást talán lelassíthatta volna, de nem lett volna képes azt megállítani, vagy a zsidók sorsát megváltoztatni.

Harmadik kérdés: MI LETT VOLNA, HA... a magyar csendőr megtagadja a "felszólított szolgálat" teljesítését és a zsidók által összeállított névsorban megnevezettek internáló táborokba való elővezetését?

A válasz erre is elszomorítóan egyszerű, amint a "Felszólított Szolgálat" megtagadásának következményét a hét csendőr tiszthelyettes és S.I. csendőr főhadnagy hadbírói ítélete és kivégeztetése példázta.

S itt meg kell állnunk a zsidók által összeállított névsorok megmagyarázására. Ezt a tragikus időt, mint tudjuk megelőzte a hitleri antiszemitizmus dokumentált története, amely a Németországban és a környező államokban élő zsidó lakossága elleni embertelen eljárással és kiirtási törekvéssel a világtörténelem egyik legjelentősebb szegényét okozta. A háttér ismerete azért fontos, mert a 2000- es évek történészei csak az előzmények ismeretében alkothatnak helyes véleményt a tizenkilencedik század végén történtekről. Kezdjük azzal, hogy a történelem nem tűr állandóságot. A "tempora mutantur, et nos mutamur in illis" örökéletű igazság, és az európai zsidók történelme is tele van sorsdöntő változásokkal és az idő is változott velük. A magyarországi zsidók bevándorlása

Németországból történt főként Kálmán király idejében, de már az aranybulla is tartalmazott szükséges korlátozásokat ellenük. Mária Terézia türelmi adót vetett ki rájuk, és csak 1895-ben érik el a polgári egyenjogúságot.

Ennek a közel ezeréves történetnek a fontossága abban rejlik, hogy a zsidókra kiszabott korlátozások és törvények kezdettől fogva a többség érdekében és védelmére történtek, s a “bevándorlók” érthető kritikával fogadták a rájuk kirótt törvények és korlátozó intézkedések bevezetését. E törvények vizsgálata viszont világosan rámutat, hogy ezeknek nem egyszerű “zsidóellenesség” volt az alapja, hanem az, hogy a zsidóság nem illeszkedett bele a társadalomba, nem asszimilálódott a befogadó ország társadalmába, hanem mindig először is “zsidó” maradt, hogy a korlátozások ellenére is mindvégig bevándorló idegenek maradtak (1300-ban a Nagy Lajos alatti “kiűzetés”, a kétszeres adófizetés vagy türelmi adó, a német név kötelező felvétele II. József alatt, a nem-magyar zsidó hitvallásúak külön adóztatása, stb.).

A zsidó állampolgári egyenlősége (emancipation) 1808-ban vált törvénnyé, de a zsidók neológ (asszimilációt támogató) és orthodox pártjai közti viszály akadályozta az egyenlőségük teljes kibontakozását.

Az 1944. év magyarországi története feketekeretes képben lép be a történelembe. A történeteken változtatni nem lehet, így tanulni kell belőle.

A zsidó vallás a bevett többi vallásokkal azonosan elfogadott és engedélyezett volt. Védelme jogilag és gyakorlatilag a magyarországi rendfenntartó szervek, (városokban rendőrség, falvakban csendőrség) hatáskörébe tartozott. Tény az is, hogy amikor a Németországot körülvevő államok “zsidótlanítása” már megtörtént, a magyar zsidóság még mindig biztonságban érezhette magát, amelyet csak a német megszállás szüntetett meg.

Az is lényeges kérdés, hogy ki, vagy kik szolgáltatták az adatokat a zsidók nevei, lakhelyei és azonosítási adatainak felhasználhatóságára. Több forrás, köztük az említett BRAHAM-dokumentum ismerteti azokat az Adolf Eichmann által már használt módszereket, melyek a németországi zsidó vezetők félrevezetésére voltak használva. Ezek között leghatásosabbnak bizonyult a “sárga csillag” bevezetése, amely védelmet ígért az önként jelentkezők részére, s amely a kezdeti biztonság után viselői részére később súlyosan káros következményekkel járt.

Epilógiaként hagy említsem meg, hogy mi, csendőrök magunk is egy (másik) sorscsapásnak lettünk az áldozatai. A mi holocoustunkat bolsevizmusnak hívták, és szívünk sajog a hontalanságban. Tudom, hogy “égi behívóink” már útban vannak, s “kihallgatásunkra” már nem kell soká várjunk.

Adja a jó Isten, ne sokáig várjunk,
Amig Teremtőnknek színe előtt állunk.
Meg kell hogy köszönjük: magyarnak születniink,
Népünknek védői, szolgálói lehettünk.

Eskünk kötelezett védeni Hazánkat.
Teelötted állva, hallgasd meg imánkat:
Áldd meg kicsi népünk, szenvedett eleget,
Sóhajtja és kéri védő szent Nevedet.

v. Kiss Gábor
Csendőr főhadnagy

Melléklet: “SZUT 54. §. A megfigyelésről általában. Besúgók alkalmazása.

357. Megfigyelés alatt valamely egyén magatartásának, cselekedeteinek, életmódjának, keresetforrásának, stb., továbbá valamely lappangó mozgalomnak vagy készülődő eseménynek hosszabb időn át való figyelemmel kísérését értjük. A megfigyelés célja az, hogy büntetendő cselekmények elkövetése idejekorán meggátoltassék, továbbá, hogy a már elkövetett büntetendő cselekmények kiderítéséhez szükséges adatokat és bizonyítékokat könnyebben és biztosabban lehessen megszerezni.

Minden csendőr minden szolgálat alkalmával minden megfigyelendő egyént figyelemmel kíséni, az ilyenkor esetleg szerzett értesüléseit és tett megfigyeléseit az őrsparancsnoknak jelenteni és a többi csendőrrel közölni köteles.

358. A megfigyelésnek feltűnés nélkül kell történnie és arról sem a megfigyeltnek sem illetéktelen egyénnek tudomással birnia nem szabad.

A csendőr mindenekelőtt igyekezzék a megfigyelendő egyén személyes viszonyait, korát, vagyoni állapotát, foglalkozását, jellemtulajdonosságait, előéletét stb., valamint mind azokat az adatokat a legrészletesebben megismerni, amelyek az illető egyén gyanús voltára vonatkozóan már az őrs rendelkezésére állanak.

Ezek után mind szolgálatban, mind szolgálaton kívül arra kell törekednie, hogy a megfigyelt egyénnek minden olyan cselekményéről, vagy ténykedéséről, amely az esetleg megindítandó nyomozás során fontossággal birhat, tudomást szerezzen. Ennek a célnak elérésére a megfigyelt egyénnek haragosai és megbízható szomszédai különösen alkalmasak.

A megfigyelés les útján is történhetik.

A megfigyelt egyénnel szemben szolgálatilag fellépni csak akkor szabad, ha már elegendő bizonyíték áll rendelkezésre. Elhamarkodott fellépés a megfigyelés eredményét veszélyezteti.

359. Mind a megfigyelés, mind a nyomozás eredményessége szempontjából elengedhetetlenül szükséges, hogy minden csendőr néhány besúgóval rendelkezék, akik a csendőrnek mind a közvetlen megfigyelésben, mind az értesülések és adatok beszerzésében segítségére vannak.”